

Osud?

Zhroutila jsem se k zemi.

Celá ubrečená běžím do nemocnice. Tomáše vidím už z dálky. Alex drží ve své náruči a tiskne ji k sobě.

„Nebudeme už bourat, chci maminku,“ nepřetržitě vzlyká Alex.

Tomáš je tak strašně silný. Přes všechnu tu bolest, kterou právě prožíval, Alex stále objímal a utištoval. Rozrazil se dveře, doktor nás zve dál. Na lehátku leží Katka a ptá se doktora, zda je Alex v pořádku. Pak omdlívá.

„Klid, je pod sedativy,“ snaží se nás povzbudit doktor.

„Vypadá to, že malé až na modřiny nic není, ale necháme si ji tu na pozorování alespoň den.“

„Co ostatní?“ probouzí se Katka a opět omdlívá.

„Bude to dobrý,“ lžeme jí s Tomášem, protože tu pravdu nedokážeme vyslovit nahlas. Tak strašně to bolí.

Katku ještě tu noc operují, dědu a Olivera také.

„Ta zranění jsou vážná, některá kritická,“ oznamují mi v krajské nemocnici po telefonu.

Bože, co to je za svět? Co jsem komu udělala, že pokaždé, když si někoho zamiluju, tak mi odejde?